

Історичний розвиток педагогіки

1. Педагогіка Давнього Світу
2. Розвиток школи, виховання і педагогічних ідей у середньовічній Європі
3. Історія української школи і педагогіки

Педагогіка Давнього Світу

- Вчені по-різному пояснювали природу виховання:
- Представники **біологічної теорії** (Ш.Летурно, Г.Спенсер) вважали, що виховання не є специфічною, характерною особливістю людського суспільства, що воно – біологічне явище, властиве всім живим організмам.

- Прихильники *психологічної теорії* (П. Монро) переконані, що виховання ґрунтується лише на несвідомому бажанні дітей наслідувати поведінку дорослих.
- Прихильники *релігійної теорії* (К.Шмідт) вважали, що у вихованні людини виявляється насамперед творча дія Бога, який дав людям здібності виховувати людину.

- Представники *трудової теорії* (Ф.Енгельс, Л.Морган) стверджували, що поштовхом до виникнення виховання було виробництво найпростіших знарядь праці та пов'язана з цим необхідність передавання молодому поколінню знання й уміння їх виготовлення і користування.

На етапі розвитку первісного устрою

- Діти первісних племен переймали досвід дорослих в усіх видах діяльності. Виховання здійснювалося у процесі трудової діяльності. Дорослі навчали дітей дотримуватися племінних традицій.

В період родового устрою

Характерні колективізм. Формуються релігійні уявлення, справляючи значний вплив на виховання підростаючого покоління. У родовій общині сім`я ділилася на три вікові групи:

- діти і підлітки;
- дорослі;
- особи похилого віку.

На останніх етапах розвитку матриархату з`явилися перші в історії заклади для життя і виховання підростаючого покоління, окремо для хлопчиків і для дівчат.

Для виховання дітей залучали досвідчених мешканців роду. Це і були перші в світі вихователі.

Перші педагогічні теорії

У Давній Греції та Давньому Римі зародилися перші педагогічні теорії. Їх авторами були ***Сократ, Платон, Арістотель, Демокріт і Квінтіліан.***

- **Сократ** – основоположник теорії про “добру природу” людини незалежно від її статі та походження. Головне завдання вихователя за Сократом – пробудження кращих душевних сил особистості.